

Sygn. akt I Ca 2/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 stycznia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny w składzie :

Przewodniczący: SSO Teresa Zawistowska

po rozpoznaniu w dniu 04 stycznia 2013 r. w Elblągu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej we W.

przeciwko M. M.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 03 października 2012 r., sygn. akt I C 430/12

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 03 października 2012 r. Sąd Rejonowy w Elblągu w sprawie sygn. I C 430/12 z powództwa (...) Banku Spółki Akcyjnej we W. przeciwko M. M. powództwo oddalił.

Podkreślono, iż powód domagał się zasądzenia kwoty łącznej 928,91 zł wraz z odsetkami ustawowymi w sposób przez siebie wskazywany. Pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda łączyła umowa kredytu konsumenckiego z dnia 4 lutego 2009 r. na kwotę łączną 2.644,98 zł, pozwany początkowo regulował raty zobowiązania kredytowego, w międzyczasie periodycznie zaprzestał spłacania, jednakże następnie „wznowił” regulowanie zadłużenia i w okresie od marca do grudnia 2010 dokonał wpłat na łączną sumę 1.442,90 zł. Sąd pierwszej instancji uznał, iż pozwany w toku postępowania wykazał, iż uregulował w całości zobowiązanie na rzecz powoda, przedkładając dowody wpłat poszczególnych rat należności. Natomiast powód nie przedstawił dowodu potwierdzającego wysokość dochodzonego pozwem roszczenia, a jednocześnie złożone przez niego zestawienie wpłat nie korelowało z sumami widniejącymi na dowodach wpłat załączonych przez pozwanego.

Apelację od wyroku wniósł powód, zaskarżając go w całości. Zarzucił naruszenie art. 6 k.c., na skutek niezasadnego uznania, iż powód nie zdołał udowodnić dochodzonego roszczenia, jednocześnie w kwestii obrazy prawa materialnego powód wskazał na art. 5 k.c. podnosząc, iż wydane orzeczenie pozostaje w sprzeczności z zasadami współzycia społecznego. W kwestii obrazy norm prawa procesowego powód wskazał na art. 232 k.p.c. co miało przejawiać się brakiem wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego. Skarżący domagał się zmiany wyroku poprzez zasądzenie na jego rzecz kwoty dochodzonej pozwem

W uzasadnieniu powód zaznaczył, iż wykazał okoliczność, że łączyła go pozwanym umowa kredytu konsumenckiego, z przedłożonego przez niego zestawienia wpłat wynikało natomiast w jakiej wysokości i terminach pozwany regulował spłatę należności. W ocenie powoda zdołał on w sposób bezsprzeczny za pomocą przedłożonych dokumentów wykazać

wysokość roszczeń dochodzonych pozwem oraz istnienie zobowiązania, z którego te należności wynikają. Nie zgodził się skarżący z konstatacją Sądu pierwszej instancji, iż dokument powoda w postaci zestawienia wpłat dokonywanych przez pozwanego nie uwzględnia rzeczywistej wysokości rat jakie zostały przez pozwanego uiszczone, a pewne rozbieżności co do dat wpłat miały wynikać jedynie ze sposobu ich księgowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda, jako bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd odwoławczy podziela stanowisko Sądu pierwszej instancji przemawiające za konstatacją, iż powód nie wykazał zasadności dochodzonego roszczenia, aczkolwiek z argumentacją odmienną od tej prezentowanej w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia.

Sąd a quo przyjął, iż przedstawione przez powoda zestawienie wpłat dokonywanych przez pozwanego z tytułu spłaty rat zobowiązania kredytowego nie korelowało z wysokością uiszczanych przez pozwanego należności, czego potwierdzeniem miały być przedłożone przez pozwanego dowody wpłat, dotyczące okresu od marca do grudnia 2010 r., co słusznie zakwestionował powód.

Okolicznością bezsporną pozostawało, iż pozwanego łączyła z powodem umowa kredytu konsumenckiego (zawarta z poprzednikiem prawnym powoda) z dnia 24 lutego 2009 r. nr (...), z postanowień której wynikało, iż pozwany zobowiązany jest do spłaty należności w kwocie łącznej 2.644,98 zł w 22 ratach płatnych miesięcznie począwszy od marca 2009 r., z czego 21 rat opiewało na 150,28 zł, a wysokość ostatniej raty została ustalona na kwotę 150,33 zł (rata korygująca) (k.34). Pozwany, reprezentowany w toku postępowania pierwszoinstancyjnego przez pełnomocnika – ojca R. M. – nie negował okoliczności, iż regularne problemy z zatrudnieniem skutkowały przerwaniem przez niego spłaty zadłużenia, co doprowadziło do wypowiedzenia umowy kredytowej w styczniu 2010 r. przez powoda. Niemniej jednak pełnomocnik pozwanego podnosił okoliczność, iż poprzednik prawny powoda w lutym 2010 r. wystąpił do pozwanego z pismem w kwestii propozycji ugodowej „ponownego” ustalenia harmonogramu spłat dalszych rat zobowiązania – uzależniając tę okoliczność od uiszczenia przez pozwanego określonej kwoty (150 zł), której wpłacenie miało skutkować ustaleniem dalszych dziesięciu miesięcznych rat po 150,28 zł każda (k.54). Z kolei powód w piśmie procesowym sygnowanym datą 06 sierpnia 2012 r. zanegował okoliczność jakoby w lutym 2010 r. zawarł z pozwanym jakąkolwiek ugodę w kwestii spłaty zadłużenia, nadmieniając przy tym, iż we wskazywanym miesiącu faktycznie wysłał do pozwanego pismo stanowiące propozycję spłaty zadłużenia, wraz z odsetkami, w miesięcznych ratach. Jako warunek realizacji takich spłat wskazano konieczność uiszczenia przez pozwanego do dnia 09 lutego 2010 r. kwoty 150 zł, a wywiązanie się przez pozwanego z powyższego obowiązku miało skutkować rozłożeniem pozostałego zadłużenia na dwanaście równych rat po 176,86 zł każda, płatnych miesięcznie począwszy od marca 2010 r. (k.58). Powód jednak w toku postępowania – poza tabelarycznym zestawieniem wpłat w wysokości rzekomo ustalonej z pozwanym, a wpłat rzeczywiście przez pozwanego uiszczonych – nie przedłożył żadnego dowodu potwierdzającego podawane okoliczności związane z obowiązkiem pozwanego co do ratalnej spłaty zadłużenia w kwotach po 176,86 zł.

Pozwany z kolei konsekwentnie podnosił, iż dokonał na rzecz powoda całkowitej spłaty zadłużenia wynikającego z zawartej umowy kredytowej w oparciu o zawarte porozumienie, na potwierdzenie czego przedłożył kserokopie dowodów wpłat dokonywanych w okresie od marca 2010 r. do grudnia 2010 r. (k.14-15). Zaznaczenia wymaga, iż jedynie dwa dowody wpłat, sygnowane datami 10 marca 2010 r. oraz 16 grudnia 2010 r. na kwoty – odpowiednio – 120 zł i 120,66 zł mają formę wypełnionego odręcznie dokumentu potwierdzającego wpłatę gotówkową. Pozostałe dowody wpłat uiszczanych przez pozwanego w okresie od maja 2010 r. do listopada 2010 r., opiewające na 150,28 zł każdy, mają postać „oryginalnych”, komputerowo wypełnionych przekazów wystawionych przez poprzednika prawnego powoda – z jednoczesnym uwzględnieniem w tytule wpłaty numeru umowy kredytowej oraz kolejnego numeru porządkowego raty.

W ocenie Sądu odwoławczego powyższe okoliczności czynią wiarygodnymi twierdzenia pozwanego, iż w całości uregulował zadłużenie wynikające z zawartej w dniu 24 lutego 2009 r. umowy kredytowej wykonując warunki pisemnego porozumienia. Ustalenie przeciwne byłoby możliwe po złożeniu przez powoda tego dokumentu, gdyż

według twierdzeń pozwanego po podpisaniu został on zwrócony powodowi, czego powód zaniechał, głośno zaprzeczając, aby było to porozumienie o treści wskazywanej przez pozwanego. Analiza dowodów wpłat przedłożonych przez pozwanego wskazuje, że przystąpił on do realizacji tego porozumienia, w konsekwencji czego spłatę pozostałego zadłużenia rozłożono na dziesięć rat i przesłano pozwanemu blankiety tego banku” (k.54) celem dokonywania wpłat, co miało miejsce w wysokości ustalonej na tych przekazach, tj. po 150,28 zł. Przeczy to twierdzeniom powoda, że wysokość rat zgodnie z porozumieniem wynosiła 176,86 zł. Pełnomocnik pozwanego uiszczył w dniu 16 listopada 2010 r. na oryginalnym blankiecie wpłaty dwudziestą pierwszą ratę w kwocie 150,28 zł, zaś okoliczność wpłaty w dniu 16 grudnia 2010 r. kwoty 120,66 zł (22 rata – ostatnia) wynikała z konieczności korekty (pomniejszenia) wcześniej uiszczonej zawyżonej kwoty 180 zł, co znajduje potwierdzenie w „zestawianiu wpłat” przedłożonych przez powoda).

Mając powyższe okoliczności na uwadze, w ocenie Sądu odwoławczego materiał dowodowy zgromadzony w sprawie przemawiał za uznaniem, iż pozwany wypełnił zobowiązanie wynikające z umowy kredytowej nr (...). Bierność dowodowa powoda w kontekście wykazania, iż zawarł z pozwanym porozumienie skutkujące koniecznością uiszczenia 12 rat w miesięcznej wysokości 176,86 zł, przy jednoczesnym wykazaniu przez pozwanego okoliczności uiszczenia rat w wysokości i terminie wynikających z przesłanych mu przez powoda blankietów wpłat, nie mogła skutkować uznaniem, iż roszczenia dochodzone pozwem są zasadne.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c., w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.